

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Megyédévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vis'sza nem adun

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Kossuth szobra.

Pécs, 1901. november 27.

Ismerjük valamennyien a fővárosi Kossuth-szobor ügyének szomorú állapotát. Az újkori Magyarország megteremtőjének halálakor elemi erővel nyilatkozott meg a magyar nemzetnek az a természetes, tiszteletreméltó kívánsága, hogy legnagyobb fiának emlékét az ország fővárosában méltó szoborral örökítse meg s rövid idő alatt százezrek gyűltek egybe nemzeti közadakozásból, hogy semmi se akadályozza ennek a kegyeletes szándéknak a megvalósulását.

S ma mégis ott vagyunk, hogy a Kossuth-szobor létesítése távolabb áll a megvalósulástól, mint valaha. A szobor létesítésével megbízott bizottság a begyűlt pénz egy részét átengedte a Kossuth Lajos sirján emelendő emlékmű céljaira, melyet pedig annak idején a főváros saját költségén határozott emelni, a megmaradó részt pedig, mint a szobor létesítésére elégtelent, takarékpénztárba helyezte és visszalépett minden további megbízatástól.

És mit tett a kormány, a melynek, ha a nemzet akaratának igaz végrehajtója lenne, az iránt kellett volna előterjesztést tenni, hogy az állítólag még szükséges összeget az állam pótolja, hisz Deák Ferencnek, Andrássy Gyulának egészen államlaköltségen emeltek, illetve emelnek szobrokat? Örömmel vette tudomásul a Kossuth-szoborbizottság eljárását, mert így

egyszer s mindenkorra agyonüthetni vélte ezt a ránézve odiozus ügyet.

Nos, akiben a hazafiúi kegyeletnek csak egy szikrája is él, nem szabad hozzájárulnia a nemzeti akarat ilyen meghiusításához; a közéletben szereplőknek, a nyilvánosság organumainak folyton napirenden kell tartaniok ezt a kérdést, hogy a hatalom kezelői ki ne térhessenek előle s folyton ott kísértsen előttük, míg rá nem szánják magukat kötelességük teljesítésére, a melyet a nemzetnek a közadakozásban megnyilatkozott akarata rótt rájuk.

Ezért tartjuk aktuálisnak mi is reprodukálni a szegedi »Közvélemény« cikkét, a mely érdekesen világítja meg a kormány magatartásának indító okait ebben az ügyben. Ez a cikk a következő:

Hiába, a nemzet közérzése nem egyforma a hivatalos Magyarország közérzésével. Egy egész világ választja el ezt a kettőt egymástól. És ebben van a magyar nemzet gyengeségének az igazi oka. Hiába tüzelik a nemzetet magasztos vágyak; hiába ösztönzik lendületes törekvések: a miniszterek érzés- és gondolatvilágában nincsenek meg ezek a vágyak és törekvések. Hiába van a nemzetnek nemes akarata: a kormányok nem osztoznak ebben a nemes akaratban. A közszellemnek mindig viaskodnia kell a kormányok felfogásával, mely a hatalmi érdekek szövevényes hálójába kapaszkodik.

Az örökös viaskodásnak természetes következtése az lenne, hogy a küzdésben

fokozódják, megerősödnek a közszellem ereje. Igen, ha a viaskodásnak, a folytonos küzdelemnek eredményei is lennének. De minálunk a közszellem nemzeties irányu törekvései mindig sikertelenek. A hatalom eléjük áll és vagy elfojtja, vagy leveri azokat. Az eredménytelen küzdelem pedig csalódásokat támaszt. A csalódások keserű érzései pedig eltompítják a közszellemet. Ereje, bátorsága elpetyhüdik, ellenálló képessége lassankint megtörik.

Semmise bizonyít jobban a mellett, hogy a nemzeti közérzés mérhetetlen távol esik a miniszterek és kormányok érzésvilágától, mint az, ami a Kossuth-szobor dolgában történik. A magyar nemzet szinte szenvedélyes hevülettel csügg Kossuth Lajos szellemén. A nagy ember magasztos emlékezete benne él és benne uralkodik minden hazafi-lelkében. Drága kincskepen őrzik, ápolják ezt az emlékezetet. Ösztönszerűen, a hazafiak szentséges erényeinek birtokában fokozni igyekeznek ennek az emlékezetnek hatásait. Mert azzal összeforr nemzetünknek vágya és reménykedése, jövődjének ábrándja. A hivatalos Magyarország pedig fázik ettől az emlékezettől. A miniszterek félnek tőle s küzdenek ellene.

Miért van ez így? Mi az oka annak, hogy a kormányok és miniszterek nem becsülik meg azt, a mi egy nemzet közéletében többet ér minden egyéb jónál; hogy nem becsülik meg a közszellem hazafias lángolását, a nemzeti érzés hevét, a tiszt és hamisítatlan hazaszeretettel összeforruo szenvedélyes törekvést? Hiszen ezek a leg-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A proletár.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Irta: Ország Pepi.

(Bubics Tóni, hosszúra eresztett, barna hajjal, mély, tüzes tekintetű szemmel; kopott, de tiszta ruhában. Kicsi, szűk felöltője feszül széles testén. Türelmetlenül jár-kelel egy gyár kapuja előtt. A mikor már valamennyi munkás elment, örömtől sugárzó arccal lép ki a kapun Róza, egyszerű munkás-ruhában.)

Bubics: Az ördögbe is, hol marad ez a leány? Miért késik? Ugy gyötör itt ez a hideg s ő egész könnyelműen vár. Vékony a ruha, kellene már más gunya. De honnan, a mikor nincs pénz...

Rózi: (kilép az ajtón) Ugy-e, megvárattalak, édes Tóni?...

Bubics: Hát nem tagadhatom. Bizony sokáig vártál magadra. Hol voltál?

Rózi: Hát nem tudod, ma fizetés napja van. Csak azért maradtam...

Bubics: Igen, igen, tudom, de még sohasem maradtál oly sokáig odabenn. Mondd, miért maradtál? (Türelmetlenül.) Hát nem felelsz? Tudni akarom!

Rózi: Utolsónak tartott a főnököm.

Bubics: Miért?...

Rózi: A fizetésemet javította meg. Ma már négy koronával többet kaptam.

Bubics: (Ingerülten.) A fizetésedet javította!... Te lány!...

Rózi: Azt mondta a főnököm: »Maga, Kovács Róza, szorgalmas, tevékeny, igen hasznavehető leány. Mától fogva négy koronával főlelem a heti bérét.« És most már meg is kaptam. Nézz ide... (Éléje nyújtja.)

Bubics: (még oly ingerült hangon, mint az előbb.) Rózi, nézz a szemembe, hadd lám, igazat mondtál-e, őszintén szóltál-e?...

Rózi: De Tóni, hogy nézhetsz rám ilyen tekintettel?... Így még nem láttalak, ilyen beszédet még nem hallottam tőled... Szólj, mi bánt?...

Bubics: Mi bánt? Az, hogy azért fizetnek többet, mert a szere...

Rózi: (Közbekiált.) Ne mondd ki...

Bubics: Igen, hogy finomabb ruhában járhasz, illatosan öltözködhess. De esküszöm, megboszulom...

Rózi: Az istenért, mit beszélsz?! Esküszöm, nem igaz, csak téged szeretlek, csak téged imádlak, csak érted rajongok... Minden gondolatom a tied. Ne vádolj édes Tóni... Vádad borzasztó... a sirba kerget...

Tóni: Hát higgyek szavadnak?! Higgyem mézes, csábos beszédet...

Rózi: (Szembe áll vele.) De esküszöm, üdvömrre, hű vagyok hozzád a sirig...

Tóni: (Egy darabig mereven maga elé bámul, aztán bánatos hangon megszólal.) Igaz, tévedek! Tudom, hogy szeretsz, úgy mint én téged... Bocsáss, hogy így megbántottalak. De azt sem tudom, mit beszélek. Zavart az agyam, zavart a beszédem... Nincs benne egy tiszta gondolat...

Rózi: (Izgatottan.) Az égre kérlek, szólj, mi baj ért? Mi bánt...

Tóni: (Nagyot sóhajtva.) Ugy sem seghetsz rajtam.

Rózi: De hátha! Csak mondd, nagyon nyugtalanít a dolog, tudni akarom, tudnom kell... Tóni, veled történt valami... Ez a tekintet... Ezek a dult vonások... Szerelmünkre kérlek, mondd el, mi történt?... Miért titkolózol? A mi téged bánt, nekem is fájjon. Sorsunk közös...

Tóni: Igen, de nem tudnád elviselni. Nagyon elbusitana téged.

Rózi: Nem, nem busitasz el vele. Erős vagyok, a mig téged láthatlak, mert szeretlek és szerelmed enyém.

Tóni: Ha úgy kívánod, halljad hát. Előbb-utóbb ugys meg tudnád... Nem tehetek róla... A becsületed...

Rózi: Ne kinozz, mondd hamar...

Tóni: Főnököm elbocsájtott...

nagyobb kincsek egy nemzet közéletében. Hiszen ezek nélkül nemzet nem tarthatja fenn magát. Ezek nélkül nem oltalmazhatja jogait, ha veszélyben forognak és nem védelmezheti meg hazáját, ha ellenségek fenyegetik.

Miért olyan ádáz ellenségei kormányaink és minisztereink Kossuth Lajos emlékezetének? Miért akariák mindenképen elfojtani nemzetünk közszellemében a Kossuth-kultuszt?

Csak azért, mert Kossuth emlékeztetéhez fűződik a nemzeti függetlenség megvalósulásának eszméje; a Kossuth-kultuszban rejlik a nemzeti függetlenségre irányított törekvések csolás forrása. A kormányok és miniszterek hatalma pedig abból a forrásból kapja erejét, melyből a nemzeti lekötöttség minden kárhozata csörgedez.

Magyarország miniszterelnöke, a kit a hízlekedők raja rikoltozva dicsőit nagy bölcsességeért s azért, hogy a közéletbe tisztább gondolatokat és törekvéseket vitt bele, egy esztendeig kerülgette azt, hogy válaszoljon a Kossuth-szobor dolgában hozzá intézett interpellációra. És egy esztendei kerülgetés után, mikor válaszolt, nyilatkozatai olyanok voltak, hogy valóban mélyen sérthetik a nemzeti önértéket.

Vannak kérdések, melyeknek hánytorgatásától úgy félnek Bécsben, mint az ördög a tömjénfüsttől. Ilyen kérdés a Kossuth emlékeztete. És ezt a félelmet a magyar miniszterelnöknek respektálnia kell, ha ez a félelem még oly okatlan is, ha ez a félelem még úgy sérti is az egész magyar nemzetet.

Ez a félelem áll utjában a budapesti Kossuth-szobor felállításának. Mesterséges uton akadályozzák a budapesti Kossuth-szobor felállítását. És ámbátor a nemzeti kegyelet érzése nyilvánult abban az áldozatkészségben, mely a magyar nép filléreiből összehozta Kossuth szobra számára a százezreket: Széll Kálmán miniszterelnök mégis utját állta annak, hogy ez a nemzeti kegyelet látható formában is kifeje-

zésre jusson a fővárosban, az ország szívében.

Széll Kálmán nem vallotta be e magatartásának igazi okát. Elárulta, mikor a Gotterhalteről volt szó. Akkor azzal állott elő, hogy ne élesítsenek ki olyan kérdéseket, melyek a király és nemzet közt kívánatos benső jó viszonyt zavarják.

Ha Széll Kálmán csakugyan olyan bölcs államférfi, mint a minőnek hízlekedői hirdetik; ha csakugyan annyira szereti az igazságot, mint ahogy ő mindig emlegeti: akkor világosítsa föl azokat, akiknek ily fölvilágosításra szükségük van, hogy az okos és becsületes lojalitás legerősebb alapja a kölcsönös bizalom s ily kölcsönös bizalom nélkül a lojalitás akármilyen fitogtatása is csak vagy hazugság, vagy szolgálalkúság nyilvánulása.

Templomszentelés Pakson.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1901. nov. 27.

Ünnepe volt 24-én a paksi r. kath. hitközségnek, nemcsak azért, mivel e nap vasárnap volt, hanem azért is, mert e napon szentelte be *Spiesz* János, pécsi apátkanonok — *Hetyey* Sámuel pécsi megyés püspök megbízásából és képviselében — az ujonnan épített diszes templomot.

A nem mindennapi esemény diszes ünnepek között folyt le. Így már előtte való napon a délutáni órákban sűrű taracklövéses figyelmeztettek mindenkit, hogy nevezetes nap előtt áll a paksi hitbuzgó nép.

A katolikus épületeken zászlók lengtek, a felszentelendő templom pedig csinosan volt diszítve nemzetiszínű és pápai lobogókkal.

Vasárnap reggel 1/27 órakor a zárda kápolnájában mise tartatott; 1/29 kor pedig felvonult a több ezernyi főre tehető emberáradat az új templom elé körmenetben, melyet *Spiesz* János vezetett és ekkor történt meg a szentelési szertartás, mely alatt a hívek a templom körül énekelve várták, míg a szertartás véget ér.

Ezután újból a zárda elé vonult a menet, honnan az oltári szentséget és a szent olajokat hozták el folytonos áhitatos éneklés és imádkozás között.

Rózsai: (Ijedten néz rá.) Főnököd elbocsájtott?!

Tóni: Igen, mert nem tettem meg bitang, aljas kivánságát. Bűnre, szörnyű bűnre akart csábítani. Hitvány pénzt tett elém és azt akarta, azért álljak a törvény elé hamisan esküdni . . . Legyek hamis tanu . . . Ötszáz koronáért akarta lelkiismeretemet megvásárolni.

Rózsai: De nem tetted meg? . . .

Tóni: Nem! De nem tagadom, csábított a pénz, a mikor elém rakta. Küzdött bennem a démon, ösztökélt, nyuljak utána, az a sok pénz enyém lesz és én azon sokat vehetek neked . . .

Rózsai: (ijedten) Nekem? Nem kell!

Tóni: Ott feküdt előttem, úgy csábított, úgy kergette, korbácsolta ereimben a vért, már-már utána akartam nyulni . . . Aztán itt belül valami azt sugta, hitvány rongy, gazember lesz belőled . . . Igyekeztem elfojtani a szót . . . és nyultam a pénz felé . . . de ekkor . . . isteni intés . . . Közénk állt egy jószágos angyali arc, rám nézett büvölő szemével, . . . mosolygott felém . . . erre fölkaptam a pénzt és a hitvány csábító arcába vágtam . . . Az az arc a tied volt, édes Rózsai. De most meg vagyok fosztva, nincs keresetem. Főnököm elűzött . . . és elűz te téled is . . . Nekünk válni kell . . .

Rózsai: Nem, nem, te enyém maradsz, ha szeretsz . . .

Tóni: Hát te szeretnél akkor is, ha éhezve, dideregve várnék reád itt a gyár kapujánál . . .

Rózsai: Szeretlek végtelenül . . . Tudod mit, megosztjuk az én keresetemet . . .

Tóni: (fölháborodva) De Rózsai. Nem, nem . . . Még a gondolatra is megölne a szegyen. Mig te dolgozol, addig én henylélek . . . oh nem, nem fogadhatom el . . . Dolgozni fogok én is.

Rózsai: De hol?

Tóni: Majd találom valamit Ha másképp nem, beállok ebbe a gyárba napszámosnak és becsületesen keresem meg kenyeremet. — És téged azért látni foglak mindennap. Ez erőt, vigasztalást nyújt majd, ha tán csüggednék a munka terhe alatt. Nehezen megy majd elején, de aztán megszokja karom a munkát.

Rózsai: Te, napszámos lennél! Ezekkel a kezekkel, ezekkel az ujjakkal, a mik eddig csak a tollat forgatták . . .

Tóni: (élénken) Óh, a toll! Oh a Muzsa! Isten veled . . .

Rózsai: Miért nem keresed meg azzal a kenyeredet? Miért nem vágyol már dicsőségre, babérra, egy ország ünneplésére?

Tóni: Igen, igen, te új fényt gyujtasz föl nekem . . . Lelkesíteni tudsz engem, hogy

A templomba érve azonnal megkezdődött a pontifikális nagymise, melyet ugyancsak *Spiesz* kanonok végzett fényes segédlettel; utána pedig szentbeszédet tartott, azzal a tőle már megszokott szónoki hévvel, mely a jelenlevő több mint 4000 lelket, kik közül nem egy más vallásu is volt — egészen elragadta. Majdnem egy óráig beszélt, mely után a harmadik mise tartatott meg, mit *Streicher* József plébános tartott.

A mellék-oltároknál pedig ez alatt folyton miséztek a jelenlevő vendégpapok.

Délben a plébánián *Streicher* plébános nagy ebédet adott, melyen a paksi intelligencián kívül ott voltak *Spiesz* János, pécsi apátkanonok, *Schmidt* János váci kanonok, *Nagy* István szt.-andrás földbirtokos és a szepesi kerület autonómiai képviselője, *Csida* N., földbirtokos, *Vajay* István, *Bach* János brezováci esperesplébános, *Streicher* Péter högyészi esperesplébános *Holldonner* N., bártaszéki esperesplébános stb. stb. Az ebéd alatt érkezett meg *Hetyey* Sámuel pécsi püspök távirata, melyet *Streicher* József olvasott fel és a következőképp szólt:

»Kedves paksi hűveimnek megemlékezését őszinte örömmel fogadtam, mai magasztos örömnepükön a hitközség minden tagjára főpásztori szeretettel a legszentebb szívnek áldását kérem, melynek tiszteletére díszes templomukat emelték.

Sámuel püspök.

Az éljenzéssel fogadott távirat felolvasása után *Streicher* lelkes szavakban élteti a püspököt, mire a jelenlevők zugó éljenzéssel éltették újból szeretett főpásztorukat, *Hetyey* Sámuel pécsi püspököt.

Ezzel megindultak a toasztok, beszéltek: *Spiesz* János, *Schmidt* N., *Szentpétery*, *Krivácsy*, *Vajay*, *Bach* stb. stb., kik mindannyian elismeréssel halmozták el *Streicher*t, mint a ki erős kezekkel, bátor lélekkel bele mert kapni ily nagy mű létesítésébe és azt sikeresen be is fejezte.

Éltették a buzgó hitközséget és annak minden egyes tagját, hogy nem sajnálták az áldozatot, melyet Isten dicsőségére hoztak.

Este 7 órakor a kath. kör helyiségeiben bankett volt, melyen több, mint 400-an vettek részt.

Toasztokban természetesen itt sem volt hiány. A kath. legényegyletben pedig táncmulatságot rendeztek, mely kedélyes hangulatban a reggeli órákig tartott.

Hétfőn reggel 7 órakor ünnepélyes mise volt az új templom első jötevőjéért; 8-kor pe-

lelkesedjünk együtt. Ugy érzem, nagy ember leszek még! A kik most lenéznek, a kik megvetnek, azok egykor tömjénezní fognak és ajkamról úgy lesnek egy-egy elejtett szót. Tollam fog magasra emelni. Kibontom képzeletem szárnyait s repülök föl a magasba, úgy nézek majd vissza . . .

Rózsai: És akkor te elhagysz engem? . . .

Tóni: Nem, velem fogsz jönni, erőt, lelkesedést, ihletet adsz majd a munkához . . . Nagy ember leszek! . . .

Rózsai: (bánatosan) Oh félek, akkor elhagysz, nem ismersz meg többé. Szenvedni fogok és imámba foglalom a te neved, hogy még több dicsőség szálljon rád.

Tóni: Esküszöm, nem hagyok el.

Rózsai: Ne esküdj! Az eskü muló szó és annál fájóbb, ha köt valakihez . . . De, ha te szeretsz, ha igazán, oly rajongón szeretsz engem, mint én téged, akkor elhiszem, hogy nem vakít el majd a dicsőség, a pompa, az ünnepeltetés, beéred szerelmemmel és boldogok leszünk . . .

Tóni: (magához ölelve Rózsit, lelkesülten) Igen boldogok, mert szeretlek. Te emelsz majd magasra, és akkor megosztom veled dicsőségemet, az én babérom a te honlókodat is fogja diszíteni.

dig requiem az elhunytakért. A requiemet *Schmidt* János, váci prépost-kanonok, celebrálta fényes segédlettel.

Esti 5 órakor a hitközség ünnepélyes felajánlása a szent Szivnek és szent beszéd volt, mit ugyancsak Schmidt kanonok tartott.

Kedden hálaadó mise volt a szent Szív tiszteletére és azok, kik hétfőn meggyóntak, a szent áldozáshoz járultak.

Hírök

Pécs, 1901. nov. 27.

Kölsön kenyér visszajár.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Itt sem volt, ott sem volt, de valahol mégis volt egy kis leányka, annak meg egy kis cicája.

Egyszer megéhezett a kis cica s hogy az éléskamrában már mi nyalakodni valót sem talált, szomorúan dudorászott, majd így szólt a kis leánykához:

Gazd' asszonykám, mióka,
Tejecske biz jó volna.

A kis leányka megszánta a kis cicát, de hogy nem volt se tejcskéje, se husocskája, hát imigy vigasztalta.

Cicuskám tőrj, szenvedjél,
Dudorászs, ha ehetnél,

A kis cicuska egy ideig csak dudorászott, dudorászott, de csak ismét megéhezett.

Gazd' asszonykám, mióka,
Husocská is jó volna.

A kis leányka kikutatta az éléskamra minden polcikáját, de hogy nem talált se tejcskét, se husocskát, csak imigy vigasztalta a kis cicát:

Cicuskám tőrj, szenvedjél,
Dudorászs, ha ehetnél.

A kis cicuskának mit volt mit tennie, csak dudorászott tovább, de végre megint csak megéhezett.

Gazd' asszonykám mióka,
Kenyérke is jó volna.

A kis leányka kikutatta a ház minden zegét-zugát, de, hogy nem talált se tejcskét, se husocskát, de még kenyérkét sem, hát imigy biztogatva kis cicáját.

Cicuskám tőrj, szenvedjél,
Dudorászs, ha ehetnél.

De biz a kis cicuska végre is megunt a dudorászt és így felelt a kis leánynak:

Meguntam a koplalást,
Elmegyek én, majd meglásd.
Elmegyek én a mezőre,
Egér dus legelőcskére.
Elmegyek, elmegyek,
Ha nem adsz édes tejet.

A kis leányka szomorkodott, elbusulta magát, hogy most már egészen egyedül marad, azért csak marasztalta kis cicáját:

Nincsen apám, sem anyám,
Ne hagyj el kis cicuskám.
Tőrj, szenvedjél,
Ha ehetnél.
Én is tőrök s szenvedek.
Jó az Isten a míg ad:
Husocskát meg kenyeret.

A kis cicuskának már bőven kijutott a türebből is, a szenvedésből is, azért egyet gondolt, aztán ill-a-berek nádak erek, egy-néhány ugrással künn termett a házikón.

Ment, ment, mendegélt, azaz mit is mondok, vigan ugrándozott a kis cica, hol egy bogarat hajszott, hol meg egy kuporgó verébre leselkedett. A kis cicuskának széles kedve volt. Hogyis ne. Szabadján mehetett, merre kedve tartotta, hanem amire olv igen vásott a foga, egérkét, de még nem is látott.

Estére kelve elfáradt a kis cicuska, meg is éhezett. A kis leányka legalább biztattatta, tartotta jó szóval, míg most akár merre tekint is, csak egyedül van. Ahogy buslakodott a kis cicuska, arra kerül egy nyul. A nyul megijedt a cicától, a cica meg a nyultól.

— Ki vagy te? — kérde a nyul hátsó lábaira ülve, az elsővel a fülét birizsgálva.

— Én vagyok a cicuska, — felelte ez dudorászva.

— Soha hírét sem hallottam.

— Pedig hallhattad volna, — szolt a cicuska, — mert nagy ám az én hatalmam, még a kutya is elkerül.

Pedig nekem az a legnagyobb ellenségem, — felelte a nyul félénken körül tekintve.

— Ugy-e hát, nagy az én hatalmam, — kérkedett a cicuska, — csak kerülne erre valami komondor, majd meglátnád, hogy iramodik tova, ha föl borzasztom a farkamat.

— Jaj, ne kívánd, hogy erre jöjjön, — rimánkodott a nyul, — mert futok.

— Ne félj, — bátorította cicuska a nyulat, — megvédlek én.

Ekkor közvetlen közelükben kutyaugatás hallatszott. A nyul meglapult, aztán úgy eliramodott, hogy mire a cicuska futásnak szánta el magát, a nyul már hegyen, völgyön is túl volt. De futott ám a kis cicuska is; nyomában a kutya, hogy csak úgy porzott a tarló pora.

A kutya utóvégre is megunt a macska üldözését s gazdája füttentésére, arasznyira öltve ki nyelvét, lomhán ballagott vissza.

A kis cicuska egy sűrű fenyő bokorban találkozott a nyullal.

— Ej, de gyáva vagy, miért szaladtál el, hát nem megmondtam, hogy megvédelek a kutya ellenében? — lóditotta a kis cicuska.

— Ugy, hát te miért menekültél a kutya elől? Még csak az imént kérkedtél a hatalmaddal, hogy még a kutya is fél tőled, — tette a szemrehányást a nyul.

A kis cicuska restelte fölsülését.

— Hát azt hiszed, — szolt, — hogy én félttem a kutyától? Oh nem. Utánad szaladtam, hogy ha a kutya el találna érni, megvédjelek.

A nyul ehitte a kis cicuska hazug szavait s most még jobban félt tőle.

Együtt mentek, bandukoltak, egyszer csak megáll a nyul.

— Nézd, — szolt a kis cicuskához, — látod azt az egeret?

— Látom, — felelé a kis cicuska, — talán az is ellenséged?

— Mindent eleszik az orrom elől.

— Nő, én meg majd az egeret eszem meg!

— Te megeszed az egeret? — csodálkozott a nyul.

— Meg én, — felelte a kis cicuska, — pedig ruhástul.

A kis cicuska egy hatalmas ugrással körme közé kaparintotta az egeret s nyif-nyát, knik-knák, azonba' megette.

A nyul nem tudott hova lenni örömeiben.

— Te cicuska, a jó Isten áldjon meg, edd meg valamennyi egeret, — kérlette a nyul a hatalmas cicuskát.

— Az ám, egyszer huja, aztán fujja. Ha ma valamennyi egeret megeszem, mi maradna holnapra?

A nyul gondolkodik, majd így biztatja a kis cicuskát:

— Megennéd a kutyákat.

— De erre már nem mert a kis cicuska vállalkozni.

Tovább mentek, mendegéltek, hol pihentek, hol fületek, egyszerre csak zsupsz, beleestek egy verembe.

— Végünk van, — sopánkodott a nyul.

— Ugyan ne ess kétségbe, — vigasztalta a kis cicuska a nyulat, — voltam én már veszedelmesebb helyen is s mégis itt vagyok.

— Könnyen beszélsz te, — buslakodott a nyul, — te hatalmas, erős vagy, tőled még a kutya is fél, de mi lesz velem?

— Ugyan ne abajgass, — csitította a kis cicuska a nyulat, — csak bizd rám.

De a nyul foyton csak azon kesergett, mi lesz most már belőle.

— Tudsz-e dalolni? — kérde a kis cicuska a nyulat.

— Jaj, én inkább sirhatnék, — felelte a nyul.

— De nem úgy van, — biztatta a kis cicuska, — most az a kérdés: tudsz-e dalolni?

— Talán tudok, — felelte a nyul, — de még nem igen próbáltam.

A kis cicuska fölunkoritotta farkát.

— Hát így la — szolt.

Miáu, durudum,
Miáu, durudum.

— Jaj de szép, — gyönyörködött benne a nyul.

— Hát ha még hátadra állhatnék, — szolt a kis cicuska.

— Csak állj, — nógatta a nyul, — úgy szeretem hallani a dudolásodat.

A kis cicuska nem kérette magát, hanem egy ugrással a nyul hátán termett. Most dalolt ám még csak szépen:

Miáu, durudum,
Miáu, durudum.

Ezzel egy ugrással kinn termett a veremből.

— Segits engem is, — rimánkodott a nyul.

A kis cicuska meg csak nevette.

— Ha eldalolod a nótámat, segítek.

És mert a nyul nem tudott dalolni, hát nem is segítette ki. Ott hagyta a szegény kis nyulacska s elindult egerészni.

Ment, ment, mendegélt, egyszer csak megpillantott egy egérkét, a mint valami vaskarika között ülve, szalonna darabkát majszolt. Gyorsan lelapult a földre, majd egy ugrással körme között volt az egér, de jaj, a vaskarika összecsapódott s a kis cicuska farkincája lenne szorult.

Most dalolt ám még csak a kis cicuska, hanem olyan formán, mint a szegény ember, ha a háza ég. Nem volt ám most durudum, durudum, de annál több: miáu, miáu.

A nyul ezalatt okkal, móddal kimászott a veremből s hogy meghallotta a kis cicuska szomorú dalolását, feléje sietett.

— Mi bajod kis cicuska? — kérde.

— Miáu, benn szorult a farkincám, miáu, — hajtogatta egyre a kis cicuska.

— Hát csak dalolj most, — biztatta a nyul nevetve.

— Nem tudok én most dalolni, — esengett a kis cicuska, — a jó Isten áldjon meg, segíts rajtam.

— Ha eltaláld a nótámat, segítek, — szolt a nyul.

És hogy a kis cicuska nem találta el a nyul nótáját, hát nem is segítette ki a csapdából, hanem hopsz ide, hopsz oda, elhopszozott az erdőbe, folyton azt hajtogatva:

A ki hamis, mind így jár,
Kölcsön kenyér visszajár.

*

Ha szót fogadtok apikának, anyikának, úgy a jövő szerdán ismét mesélek. A viszontlátásra édes kis olvasóim, pá. A jó Isten maradjon velünk.

Albert bácsi postája.

D. Pistika. (Pécs) Levélkédet megkaptam. Hát igaz, sok benne a helyesírási hiba s tanító-bácsi bizony irgalmatlanul meg-vörösceruzázná, nó de, irsz majd idővel hibátlanul is. Hosszu, hófehér szakállam még nincs, de — lesz. Pá.

Napirend 1901. november 28-án.

Naptár: csütörtök, nov. 28 — Róm. kath.: Rufusz. — Prot.: Szosztén. — Görög-ke.: (nov 15.) Guriasz. — Zsidó: Kiszlev 17. — Nap két 7 óra 10 perckor; nyugszik 8 óra 55 perckor. — Hold két 6 óra 50 perckor este; nyugszik 9 óra 16 perckor reggel.

Időjelzés. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: hideg idő, éjjeli fagy várható.

Színház: »Szultán«, operett.

— **(Királyi kitüntetés.)** A király *Németh Péter* kuriai birónak, saját kérelmére végleges nyugalomba helyezése alkalmából, a birói pályán szerzett érdemei elismerésül, a Lipótrend lovagkeresztjét adományozta.

— **(A színházi légvonat ellen.)** Tudvalevőleg sajnosan tapasztalt tény, hogy színházunkban nagy a légvonat. A sok panasznak, mely emiatt hangzott, végre meglesz a fogantatja, mert a színházi albizottság is foglalkozik most a színházi légvonat megszüntetésének kérdésével. Ugyanis megkereste a városi Tanácsot, kérvén, hogy a földszinti páholyokhoz vezető két folyosóhoz a foyert összekötő lépcsőzetnél függőnyajtókat alkalmazzon. Így a páholyfolyosók a foyertől el lesznek zárva s a légvonat bizonyára nem áll be oly gyakran, mint ez intézkedés nélkül. Különben *Rauch János* főmérnök alaposan tanulmányozza a légvonat megszüntetésének kérdését s arra a tapasztalatra jutott, hogy a szellőztető készülékek is okoznak légvonatot. Ugyanis ezeken át a meleg a vékony tetőzethez ér s a hideg folytán lehül és gyorsan visszacsapódik. Ilykép folytonos légváltás van, a mi nagyon jó arra, hogy mindig friss és tiszta levegő legyen, de viszont bármely ajtónyíláskor légvonatot is okoz. Ezért a főmérnök elzáratta a szellőztető készülékeket s a legszükségesebbek kivételével le is szegeztette, hogy légvonatot ne okozhassanak. Most már, ha a páholyfolyosók vastag szőnyegajtói is elkészülnek, remélhetőleg megszűnik a légvonat a színházban.

— **(Uj miniszteri tanácsos.)** A király a kereskedelemügyi miniszter előterjesztésére *Ney Béla* miniszteri tanácsosi címmel és jeleggel felruházott osztálytanácsost miniszteri tanácsossá kinevezte.

— **(Ujabb telefonkiterjesztés.)** A kereskedelemügyi m. kir. miniszter rendeletéből a *kaposvári* városi és a *rumi* környékbeli távbeszélő központok, a helyközi forgalomba megállapított díjszabás és feltételek mellett, 1901. év december hó 1-től kezdve az alsó-ausztriai helyközi távbeszélő forgalomba is bevonatnak.

— **(A m. á. v. pécsi »Altiszti Olvasókör«)** mint tudósítónk jelenti, f. hó 25-én a kör helyiségeiben zártkörű házi mulat-

ságot rendezett, mely felolvasás, színi előadás és ének-számokkal volt egybekötve. A mulatság, mely minden tekintetben igen fényesen sikerült. *Obermayer Józsefnek* »Péncz és takarékoság« című felolvasásával kezdődött, melyet »Box és Cox« egy felvonásos bohózat követt. Majd *Hermann Janka* lépett az emelvényre, ki gyönyörű énekével ragadta el a hallgatóságot. Igazán soká emlékezetes lesz ez az est a pécsi vasutasoknak, s kellemes emlékekkel adóznak *Hermann* kisasszonynak, a kinek az est sikerében nagy érdeme van. Szintén dicséret illeti *Péczer Gizella* kisasszonyt is, ki zongorán kísérte az énekeket. A szindarabban igen jól játszott *Árvay Paula* k. a. is, *Világi Károly* úr pedig igazán színészhez illő ügyességgel remekelt szerepében, úgy *Kátsa cigány* kupléit is jó humorral énekelte, melyet *Cserey Gizella* kisasszony kísért ügyes zongorajátékával. Valamennyi közreműködőnek ez uton fejezi ki hálás köszönetét a kör elnöke. A mulatságnak a hajnali órák vetettek véget. A jelenvolt hölgyek nevét tudósítónknak a következőkben sikerült feljegyezni: *asszonyok:* Árvay Jánosné, Stubenwohl Gyuláné, Cserey Józsefné, Domján Mihályné, Lóhr Györgyné, Zapff Edéné, Hermez Leóné, Brisics Gézané, Horváth Jánosné, özv. Hermanné, Baranics Jánosné, Nagy Alajosné, Világi Károlyné, Fekete Vendelné, Fricker Sándorné. *Leányok:* Árvay Paula, Cserey Gizella, Hermann nővérek, Péczer Gizella, Nagy nővérek, Hermes Etelka, Plöderer Annuska, Csetényi Flóra, Fehér Ibolya stb.

— **(Adakozás tűzkárosultaknak.)** *Majorossy Imre* polgármester felhívást bocsájtott közre, hogy Bereg-vármegyében, Alsó-Schönbörn községben f. évi október hó 30-án nagy tűz volt, melynél 60 gazdasági épület, nagymennyiségű takarmány és több egyéb gazdasági épület a lángok martalékává lett. E felhívásban kéri a közönséget, adakozzék a szerencsétleneknek. Az adományok a polgármesterhez intézendők.

— **(Kecskeméthy Pellérden.)** *Kecskeméthy Győző*, a székesfőváros félmillióstolvaja, még mindig érdekes és aktuális ember, aminek meg is fog maradni addig, amíg el nem csipik, mert ebben a szerencsétlen pilanatban bizony csak olyan közönséges ember lesz belőle, mint a többi. Ez a história, melyet most vagyunk elmondandók, még akkor történt, midőn a hatósági közegek még a tolvaj elfogásának sikerültében biznak s minden valószínűség szerint csak azért került ily későn nyilvánosságra, mert blamázszaal ős idők óta nem szokás dicsekedni. Mint beszél, egy Pellérden dolgozó kéményseprő legény azzal a hírrel futott be a városba, hogy *Kecskeméthy* a pellérdi csárdában mulat. Kopszodó szőke fiatalember, fején ott van a sebforradás, nagyban iszik és mesés összegű pénzekről beszél. Hogy mely remények duzzasztották a hatósági urak keblét, azt nem tudni, elég az hozzá, hogy kellő aparátussal kivonultak a pellérdi csárdába. Itt aztán meg is találták a kérdéses fiatalembert, ki azonban a bortól és a nagy kitüntetés fölötti elzékenyedéstől elcsukló hangon jelentette ki, hogy ő csak szerény pénztintézetű gyakornok Pécsen s — fájdalom, semmi összeköttetése sincs a nagynevű tolvajjal. Az egész dologban külön-

ben nincs semmi különös, elvégre is miért ne jöhetett volna a »nagy« *Kecskeméthy* éppen Pellérden ezrest váltani.

— **(Szerencsétlenség hordóeresztésnél.)** *Bussákovics József*, jómódu szigeti külvárosi lakos egy vidéki parasztembertől tegnap három hordó bort vett, a mit ma reggel akart a pincébe leereszteni. Hozzá is fogott két másik emberrel. Két hordót szerencsésen leeresztettek, a harmadiknál azonban könnyen végzetessé válható szerencsétlenség történt. Ugyanis a gazda oldalt a hordó mellett segédkezett, míg a két munkás a köteleket tartotta. A harmadik hordónál az egyik munkás előbb eresztette el a köteleket, mint a másik, a mi a gazdára nagy szerencsétlenséget hozott. A hordó félrecsuszott és *Bussákovics* jobb lábfejeére gurult. A nagy teher a gazda lábsontját eltörte, mitől ájultan rogyott össze. A két munkás szerencsére nem vesztette el lélekjelenlétét és segítségért kiáltott, mielőtt a köteleket talán eleresztették volna, hogy ők siessenek *Bussákovics* segítségére, a mi tudja Isten, milyen nagy bajt okozhatott volna. A szerencsétlenül járt gazdát még a délelőtti folyamán bevitték a köz-kórházba.

— **(Földomlás.)** Künn a meszesi dűlőben levő egyik homokbányában tegnap délután négy óra tájban nagy darab homokréteg zuhant alá az alatt dolgozó munkásokra és három munkást, *Zidarics Lőrincet*, *Krisztián Györgyöt* és *Tiborka* Antalt részben maga alá temette. Az elősiető munkások szerencsére hamar kiszabadították őket a homokréteg alól s így könnyebb sérüléseken kívül nagyobb bajuk nem esett, csak *Tiborka* szenvedett koponyáján nagyobb sebet.

— **(Körözött cigány.)** Ismét van rá kilátás, hogy a mi híres Kolompáraink egy jeles tagja bekerül a börtönbe. *Kolompár József* baranyai cigány legényt körözik országszerte azért a „csékélységért“, hogy Bácskában járva, körülbelül negyven darab állatjártatot hamisított.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következő jelentést adta ki: Folyó hó 26-án reggel 6 órakor a tettyei víztartóban 1000, az ellentartóban 640 kb. viz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 662 köbméternek találtatott.

— **(Államvizsga.)** *Bárány Sándor*, somogy megyei közigazgatási gyakornok a pécsi jogliceum államvizsgálati bizottsága előtt ma délután az államtudományi államvizsgát sikerrel letette.

— **(Meglopták a vasuton.)** *Mann Róbert*, pécsi lakos, ki a ma reggeli budapesti vonattal érkezett Pécsre, panaszt emelt a rendőrségnél, hogy a vonat egy harmadosztályú szakaszából valaki télikabátját ellopta. Az ismeretlen tettes ellen megindították a nyomozást.

— **(Meglőtt suhanc.)** Nemcsak nálunk a városban, de a vidéken is ismerik a tél ama szájalomraméltóit, kik lakás hiányában néha a legképtelenebb helyeken keresnek menedéket a hideg ellen s általában a »félszer lakók« név alatt ismeretesek. Am nem lehetetlen, hogy a falvak eme bujdosói azoknak a sorából kerülnek ki, kiket már a városban ismernek és szemmel tartanak. Egy

ilyen hajléktalan suhanc balszerencséről érkezett ma hozzánk hír. Akként történt a dolog, hogy *Heidl* István, málomi lakos a napokban valami gyanus neszre lett figyelmes s magával vive puskáját, kiment az udvarra, hol egy teljesen idegen alakot látott mozogni. Azon hiszemben, hogy tolvaj jár a portáján, csakugy találomra elsütötte fegyverét, melynek néhány szem serétje a bujkáló suhanc alsó lábszárába furódott. A fiatal legény javszékülésére összefutottak a házbeliék s ekkor kitűnt, hogy a látogató nem is lopni ment oda, hanem csak éjjeli szállást keresett. — A suhancot, kinek sérülése különben jelentéktelen, a gazda házában ápolják.

— **(Elveszett kis leány.)** *Molnár* István, mágocsi lakos, a napokban panaszt emelt a községi előjáróságnál, hogy a nála szolgált *Puff* Mari nevű tizenkét éves cseléd-leány eltűnt a gazdája házából. A jelentés folytán megindították az eltűnt kis leány után a nyomozást, mely eddig arra az eredményre vezetett, hogy néhány falubeli asszony a község határában találkozott *Ruff* Marival, a ki azzal tért ki kérdezősködéseik elől, hogy gazdája küldte el az egyik rokonához.

— **(Kifosztott gazda.)** *Károlyi* Miklós pécsi gazdálkodó Zidina-környéki lakost, tegnap este, a mint a meszesi szőléjéből hazafelé jött, a Rigóder-szabolcsi úton két ember megtámadta, megkötözte és a nála levő pénzt, órát és gyűrűt elvette, azután odább álltak. A később arra menő bányászok szabadították ki *Károlyit* a kellemetlen hely-

zetből, a ki nyomban a rendőrségre sietett, a hol följelentette az esetet. Erős a gyanu, hogy valami *Román* Vencel nevű munkás támadta meg egy társával, mert ő ezt a munkást, a ki nála dolgozott, a múlt héten elbocsátotta a szolgálatából. Nem végezte pontosan a reá bízott munkát, azért bocsátotta el. A rendőrség keresi most *Román* Vencelt, a ki künn az Ágoston-utcában lakik, de tegnap reggel óta nem volt otthon.

— **(A paks-fadd-bogyiszlói ármentesítő társulat)** december hó 2-án d. e. 9 órakor Pakson a társulat helyiségében ülést tart. Tárgysorozat: 1. Társ. igazgató és főmérnök együttes jelentése. 2. *Mádi Kovács* György társ. elnök halála alkalmával érkezett részvénytílatkozatok bemutatása. 3. A m. k. földművelésügyi miniszter leirata a vízepítési igazgatóság kebelében beállott személyi változásokról. 4. Tolnavármegye alispánjának határozata a 0—6800 sz.-ig terjedő töltés-szaknak, mint közutnak, utibizottságába egy kiküldött megválasztása tárgyában. 5. Az 1902. évi költségelirányzat megállapítása. 6. Indítványok és időközben beérkezett tárgyak.

— **(Megtart egyének.)** Egy gazdátlan eb kóborolt keresztül-kasul *Mohács* utcáin és megharapta *Csermák* Mari 7 éves iskolás leányt, *Feszt* Jakab 16 éves cipész-tanoncot és *László* János 3 $\frac{1}{2}$ éves kis fiút. A csendőrijárőr, a városi rendőrfőnök s a gyepmester üldözték ugyan, sőt a csendőr meg is lötte az ebet, de ennek mégis sikerült elmenekülnie. Minthogy a szóban forgó eb min-

den valószínűség szerint veszett volt s esetleg más ebeket is megmárt, a főszolgabíró az ebekre elrendelte a 40 napi zárlatot; a megtart egyéneket pedig fölküldötték a budapesti Pasteur-intézetbe.

— **(Él még a romantika.)** Néhány szkeptikus ember, kinek borzasztóan tetszik a kor realizmusa, már régóta gyász-dalt fujt a romantika sirja fölött. Elsíratták, pedig hát nem is halt még meg, mit igazolnak a nép gyermekei körében elég gyakran megtörténi történiak, melyek bátran beillesz-kedhetnek a népzinmű keretébe. — Ilyen história történt a napokban is az egyik szomszédos községben. Az előzmények a régiek. A legény — a ki szegény — beleszeret egy fiatal, jómódu leányba s azon balga hitben, hogy a házasság boldogságához nem kell más, mint két szerető szív, megkéri a leány kezét. A realisabban gondolkozó szülők azonban kikoszorazzák. S mit tesz ilyenkor a szerelmes legény? Felköti magát. No de *Nagy* Péter nem ezt tette, hanem beállított a községi előjárósághoz s nekikeseredett hangon mondta:

— Jegyző ur! Az Isten is áldja meg, vigyenek el katonának!

Persze megmagyarázták a legénynek, hogy bár a katonaság elég jó búfelejtő még ma is, mindazonáltal ma már nem lehet csak úgy beállani, mint régen, hanem annak is megvan a maga sora, ki kell várni, míg már ték alá hívják a legényeket. Hogy mit csinál most nagy bánatában a legény, arról hallgat a krónika.

soly, olyan, mint mikor a vampir az ember vérére szomjuhozik. Kifutottam a szérűből és bemenekültem szobámba, melynek ajtaját magamra zártam. Először történt, hogy félni kezdtem. Két napig nem történt semmi. A harmadik nap éjjelén mély álmomból nagy zaj ébresztett fel. Egy szökéssel künn termettem az ágyból. Nagy jótás futás, kiabálás hangzott rémes összevisszaságban. Kitekintettem és megrémültem egy pillanatra a látománytól. Magasan lobogó lángnyelvek nyaldosták az épületet, az egész ház tűztengerben állt; a kévék szétszórva mint egy-egy tűzcsóva lobogva, pattogva, szórták a szikrát; az egész ház úgy körül volt gyujtva, mint egy máglya.

Péteri Mária kis szünetet tartott. Halvány arcát a falon függő feszületre emelte.

— Jézus szent nevére, hogy így volt, orvos ur.

Azzal a mivel vádoltak, hogy a gyujtogató én lettem volna — még évek múlva sem tudtam tisztába jönni, szégyeltem magam is hittem, hogy igaz.

Orvostudományi könyvekből olvastam, hogy megmagyarázhatatlan dolgokat vihetünk véghez álmunkban, a nélkül, hogy arról ébren létünkben csak sejtelmünk is volna. Igaz, hogy a gyujtogatás rögeszméje nem hagyott egy pillanatra sem el, de ugyhiszem, hogy azon végzetes éjjel, legalább álmodnom kellett volna felőle; de nem volt ily álmom. Az ajtó, melyet lefekvésemkor magamra zártam, szintén csukva volt, s a kulcs érintetlenül feküdt párnáim között, mit a nagy ijedelemben nem is sikerült megélnem, hanem egyik ablakon át jutottam ki a szabadba.

Később kezdett világosodni előttem, hogy Ábel

el, hadd tudjon ön meg mindent tisztán, őszintén. — Hogy *Nilsen* Ábel holott azt hisz már tudja.

— Igen.

— Tehát övele kezdődik — felelt sóhajva.

— Nem értem.

— Meg fogja ön később érteni. — Nem beszéltem egykor égő szerelemről önnek, amikor még kis gyermek volt, — mely virágokból igen sok volt kertemben, akkor ön kért is belőlük. Nem adta . . .

— Igen, emlékszem; azt mondotta: hogy fáj!

— Olyan fiatalon hogyne fájt volna. Álmodtam akkor . . . Olyan fájó és mégis édes volt az az álom. A nyár heve, a hársak suttogó lombjai, a dús buja széna illat, mind, mind vágyakra serkenté vérem s egészen elbódított. Tűz tüze vágyott . . . Átkarolt, meghódított s elkárhoztam . . .

A szerencsétlen nő pár percre elhallgatott, majd valamivel halkabban folytatá:

Nem akartam, hogy márvány emléket állíttasson *Nilsen*, nevének, de ő megtette azért, hogy ezzel is ki-nozzon, elpusztítson. *Heibergről* naponkint láthattam ezt az emléket, amint a nap fénye meg, meg tört fényes lap-jain s akkor mindannyiszor eszembe jutott, hogy azt a halvány arcú rút asszonyt én imádkoztam a föld alá. Olyan tett ez, mint a gyilkosság, a mely az isten előtt nem marad megtorlatlanul.

Amint ezt az asszonyt elfödelték, *Nilsen* hozzám való szerelme is kihűlt. Csak az én szívem nem tudott feledni, az annál forróbban égett; az annál nagyobb szenvedéllyel lángolt.

— **(Fehér holló.)** Ez a holló volta- képen egy a friss falusi levegőtől nekipirult arcu, kövérképű legény s éppen nem fehér, hanem göndör fekete haja, s orra alatt is egy merész nővéstünek készülő kis fekete bajusz pelyhezik. De hát mert ma már mindent, a mi ritka, »fehér holló«-nak keresztelnek el, mi is így hívjuk Durkó Pált, a fiatal legényt, ki az- zal tűnt ki többi legénytársai közül, hogy nem ijedt meg a császár kenyerétől. Akként történt a dolog, hogy Durkó Pál is ott szerepelt abban a lisztában, melyet az idei so- rozásról lemaradt s az ismeretlenség homá- lyában rejtőzködő legényekről bocsájtottak ki. Ma aztán, hogy keresik, jelentkezett a had- kiegszítő parancsnokságnál, mondván:

— Mőgyüttem!

— Hát hol jártál? — kérdezték tőle.

— Szlavóniában voltam napszámban, de most itt vagyok. Katona akarok lenni!

A legényt majd mérték alá viszik a leg- közelebbi utóállításon.

— **(Verekezés a mennyegzőn.)**

Hiába, van még virtus a magyarban! Minden lehető alkalommal szereti hősiességét, bátor- ságát kimutatni és, így nem ritkán fordul elő, hogy a legszebb mulatságokon, ahol azt hiszszük, itt békés egyetértés honol, egyszerre mintha gyújtó szikra szállna a nádfedeles házra, hirtel- len bonyodalom terem, előkerül a bicska, nádpálca stb. s kezdődik a verekezés, amelyet a magyar ember »legszebb mulatságának« ne- vez. Szerinte nem ér semmit az olyan mennyegző, vagy tor, melynek emlékét lega-

lább is egy feltucat bevert koponya ne hir- detné. Ilyen jó mulatság volt a hét egyik nap- ján Szulimánban is, a hol egy jomódu ház- nál lakodalmat tartottak. Férjhez ment a falu egyik csinos leánya méltóan akarták megün- nepelni ezt a nevezetes napot. Amikor emel- kedett hangulat költözött a vendégekbe, itt is kitört a virtus és verekedtek. Volt dolguk a józanabb vendégeknek a »hangulatot« csilla- pitani, a mi hosszabb fáradság után sikerült is. Csak Kiss Mátyás, almamelléki lakosban nem csillapult a harag s folyton dühösködött. Nem maradt egyéb hátra, mint a renitens ven- déget az istállóba csukni, a mi hat markos ember segítségével sikerült is. Itt Kiss az él- vezett italoktól csakhamar elaludt s a ven- dégek zavartalanul mulathattak tovább.

— **(Bevert koponya egy nótá miatt.)** Hörcsögh János és Kakuszi Pál peterdi legények a napokban összekeverültek a falu kocsmájában, még pedig olyanformán, hogy mindkettő alighanem sokáig meg fogja emlegetni ezt a találkozást. Kakuszinak széles jókedve volt s elkezdett énekelni; Hörcsögh meg természetesnek találta, hogy beleénekel- jen a nótába. Ezt azonban — úgy látszik — a másik legény nem tartotta feltétlenül szük- ségesnek, mert ráfordult a cimborájára, hogy fogja be a száját. A másikban is nagy volt már a virtus, így hát összevesztek s Kakuszi egy borosüveggel beverte Hörcsögh fejét. Folytatása következik — a bíróság előtt.

— **(Csillárok, villamos lámpák és minden alkatrészek külön.)** A

villamos világítás egyre nagyobb tért hódít, ez az újítás nemcsak célszerű, de a legkelleme- sebbek egyike, szinte örül az ember, midőn a villamos lámpákat látja. Különösen a magán- lakások fényét és elegáns előkelőségét emelik a villamos lámpák és csillárok. Ily csillárokból, álló és függő lámpákból bámulatosan szép és finom izlésű, művészi kivitelű példányok lát- hatók Schönwald Imre ékszerész- és műkeres- kedő király-utcai villamos tárgyak külön osztályában. Ezenkívül rendkívül nagy választék van villamos körtékben (izzó lámpa), a melyek nemcsak a legkitünőbb minőségűek, de egy- uttal rendkívül olcsók. — E cikkekből a cég ezentul tetemesen nagyobb készletet tart, hogy a folyton fokozódó keresletnek megfelelhessen. Ép azért, a ki a lakásába a villamos világítást bevezeti, mulasztást követ el, ha e szép rak- tárt meg nem tekinti és Schönwald rendkívül olcsó áraival meg nem ismerkedik.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetei

1901. nov. 27. délután 2 órakor.

Barometer (redukált) = 766.2 mm. (emelk.)

Hőmérsék = 0.8 °C.

» maximuma: 0.7 °C.
» minimuma: — 2.0 °C. } tegnapi.

Párányomás: 3.9 mm.

Relatív nedvesség: 89. %

Felhőzet: 10¹ Str. *

Szélirány s erő: NE. 2. —

Csapadék 24 órai: 0.3 mm. *

Hó: 3 cm. — Harmatp: — 3.8 °C.

Hűvös, szeles, havazásra hajló i. v.

Dr. Cser.

S amint a népek beszélni kezdték, hogy Nilsen más nőt készül elvenni, szívembe gyűlölet támadt.

— Szerelem és gyűlölet! Milyen két ellentétes os- tobaság. Nem is tudom, hogy férhetett meg együtt, — de megért. A gyűlölettel meg akartam semmisíteni, a szerelemmel pedig örökre magamhoz láncolni.

E két akarat megzavarta az eszemet, úgy hogy nem tudtam többé uralkodni magamon.

A tűz, a tűz! ez volt az ideálom, szerelmem, min- denem. Jó lehet, hogy atyámtól örököltem e sajátságos gyönyört, akiről azt beszélték, hogy maga gyújtotta volna fel a szénapaját . . .

Egy őszre hajló délután amikor a gazdák és cse- lédség künn dolgozott a mezőkön, ideám újra feléledt, s ott vibrált a kastély ónszegélyes ablaktábláin a nap le- áldozó búcsusugaraiban. A legszebb tűz nem lehetett oly eredeti, mint a nap vérvörös sugarai az ablaküvegeken. Valami jóleső álomba merültem; hosszas gyönyörködés- ben is feküdtem egy ideig s úgy éreztem, hogy Ábel át- ölelve tart s csókjaival, zavarja vérem. Felébredtem. Kinos csalódás! . . .

Éreztem újra azt a mérhetetlen gyűlöletet, mely- től nem tudtam szabadulni. Fejembe tőlult a vér, a ha- lántékomon mintha ki akart volna ömleni, úgy kalapált. Gyűlöletem és sóvárgásomba valami különös gondolatom támadt, mely nem engedett sok időt a cselekedetre. Mo- hósággal vetettem le a cipőmet, hogy járással zajt ne üssek, — pedig senki sem volt honn az egész ház- ban — óvatosan beosontam az istállón át a szérűben és

ott ismét felvevén cipőmet, nehogy menekülésemben a nép gyanuja ellenem irányuljon.

A szét-szórt kékék közt lázas gyönyörrel gyújtottam meg a gyufát s már, már véghez vittem volna akaratom, amidőn hirtelen zörrenést hallottam a hátam megett. Visszatekintettem, Nilsen Ábel dugta ki fejét egy rakás szalma közül.

Már ismét többet ivott a keleténél és azért jött a szérűbe, hogy kialudja a mámorát. Ijedtemben leejtet- tem az égő gyufaszálat és összetapostam.

Nilsen valami utálatos rekedt hangon szólalt meg:

— Gyujtsd csak fel azt a vackot Mari, hisz eléggé be van biztosítva és így legalább egy ujhoz jutunk.

— »Jutunk!« így gunyolódott ő, orvos ur, pedig akkor már tudtam, hogy nem vesz feleségül soha.

— Megérdemelted volna, hogy benn veszsz Ábel — szóltam elhatározottsággal.

— Nem kedvesem — folytatá — ezt éppen nem érdemelted volna. Igaz ugyan, hogy az utóbbi időben nem kedved szerint jártam el s bizonyára ennek tulaj- donítható mostani kedveskedésed . . . De hiszem, hogy csak felébresztettél volna, mielőtt derék a cselekedetet végrehajtod.

— Ne gunyolódj, Ábel — mondám, amire ő nagyot kacagva folytatta:

— Nos, jőjj ide édes s adj egy csókot, aztán ismét megférünk egymás mellett, a mi a gyújtogatásod illeti, hagyjuk el egy időre.

Felém nyult, hogy magához vonjon. Megborzadtam tőle, mert volt a tekintetében valami iszonyu sántáni mo-

Művészet, irodalom

Válasz

a „Birálat“ írta: Egy családapa című közleményre.

(Rédei Károlytól.)

A »Pécsi Napló« mult heti számaiban »Siklós jelene« című művemről egy bíráltnak nevezett gonosz indultu — fürmedvény jelent meg.

A »siklói családapa« kijelenti, hogy sérteni engem nem akart, nem volt célja. Nekem sem céloim. De kérdem, milyen művelt ember az, a ki piszokkal dobálódik a siklói családokra, egyesekre, társadalmunkra, hatóságokra stb., no meg reám is?

Tehát nem »Siklós jelenének« bírálataival állok — és állunk — szemben, hanem a »P. N.« elitelő telfogásával. Ha ez nem így volna, akkor nem hírlapi stílus volna a bírálattól, hanem egyeni.

Engedje meg a »P. N., hogy kijelentsem azt, hogy újságokba írok már vagy harminc esztendő óta, s a »V. H. Orsz. Szövetségének« mint hírlapíró, tagja vagyok, s így talán én is értek valamit e mesterseghhez, no meg annak elbírálásához, hogy mi a kritikairás, ha nem végeztem volna is tudományos egyetemet, s nem itt nyertem volna tanári képzettségemet, műveltségemet stb.

Senki, de én sem tagadom meg a tisztességes bírálat jogát sem művemre, sem személyemre vonatkozólag. Életem nyílt és tisztességes, senki szoknyája mögé nem bujtam, mint bírálom, a »siklói családapa« a »Pécsi Napló«-ba.

»Siklós jelenének« példányai (200) hogy miként, ez nem tartozik a dologra — elfogytak. Siklós nagyközség is áldozott érte, s hogy volt-e hasznom belőle — ne fájjon senkinek sem, na nekem nem táj — ez is más kérdés.

Művem már tévén óta a közönség kezében van. Nem dugtam zsebre. A megyei és más hírlapok — a »P. N.« is — ítéletet mondtak fölötte. Ha lett volna kivetni való benne, elbántak volna vele.

Hat év teit el »Siklós jelenének« megírása óta. A kézirat Várady Ferenc ur kezén volt 1—2 évig. Az elszóban említettem is, hogy 1896-ik évre készült.

S a ki a 6—7 év előtti siklói viszonyokat — természetesen ma már multat — a jelen akasztófájára huzza reá, az nem kritikus, az nem »beszélhet arabsul«, s ne álljon be esz es tehetség, alapos tudás és műveltség nélkül bírálnak. (A divat szerint vannak tanbetyarok, de vannak am irodalmi hőherók is.)

Igaza van tehát a »siklói családapa« kritikának (ha ennek ismerteti meg magát), mert »a közlött adatok nem »Siklós jelenének« — mint írja — hanem multjái.«

Sok tudatlansága között van az is, hogy »Siklós es Vidéke« az enyém.

A mi művem irashibáit, jobban mondva sajtóhibáit illeti, majd a sajtó ördögeivel a masvilágon számolok le. Művem megjelenése alatt készültem erre. Félévig élet-halál között lebegtem. Tehát varok a leszámolással, mert . . . élni bátorodom.

Üsse kő azt a »siklós jelenét!« Ennek megírása több gondot és fáradságot okozott, mint okoz »Siklós Multja.« Várady Ferenc ur — varmegyenek monográfiájának érdemes szerkesztője — legyen a megmondhatója!

Részletesen nem is foglalkozhatom a bírálatos fürmedvényvel. Erre a fogalmazvány silánysága és erkölcsi telfogása szolgáltat ezer és egy okot. Mert a ki tárgyilagoss és alapos bírálatot akar írni, annak tudományos képzettséggel kell bírnia es nem holmi hírlapi stílyakoriattal kell foglalkoznia. Olvasottság es lelki műveltség sem bantja a »siklói családapa«, éleselműséget pedig elhomályosítja a köznapiság, az irodalmi blazirtság.

A tárgy es személy közötti különbség

megítélésére, ha nem is sok, de ész, tehetség kell es nem eszelősség.

Ugy győződtem meg a fürmedvényből (bocsánat »papa«, nem tudom másnak nevezni), hogy nevem piros posztó, vagy a »tanár«, »tanító« szótól borsószik ma is a háta? Ne féljen tőlem, jámbor öreg ur vagyok, most csak ha rosszat tesz (bírálatával elég rossz dolgot cselekedett), a zsandároktól féljen. (Reménylen fiait — mint »siklói családapa« — zsandárokkal ijesztgeti.)

Miért a nagy nekirugaszkodás személyemnek, állásomnak »Siklós jelene« helyett? Talán a barátság kedvéért?

A támadáshoz is bizonyos erkölcsi bátorság szükséges. Erre mindenkit legjobban az életküzdalem tanít meg. Mert igaz, hogy a világ zajában fejlődik a jellem. Én már kialakultam, korom bizonyít mellettem es nyílt életem.

Nekem nem szokott gyáva barátom lenni, hanem nyílt, egyenes es őszinte. Ilyen jó barátoknak tartom magam is önmagamat. Ellenfelem is ugy becsülöm, ha látom őt, nem pedig, ha érzem fegyverét.

Haligatni arany . . . s ha hallgattál volna . . . stb. Igy bölcselkedik a »siklói papa!« De menjünk tovább.

A »siklói családapa« azt is tudhatná, hogy nem tíz, hanem tizenhét éve eszem a »tanári« vagy — ha ugy tetszik — a »tanító« keserű kenyeret, mely mellett tollat, kaptát, ásót, kaszát fogatok. Amint jön a munka, ugy ég a dolog kezében. Nem szégyenlem beismerni ezt sem.

A mit a nép- es polgári fiiskoláról es ezek viszonyairól mond a fürmedvény, az mind olyan bírálat, mint minden állítása. Sem tanügyi, sem időérzéke nincs.

Tudatlanság es éretlenség jellemzi.

Helyesírást a »siklói családapatól« sem én 18—20 éves tanár, sem volt es jelenlegi tanártársaim (mert csak nem egyedül tanárokodom, illetve tanítottam), sem pedig volt tanítványaim, a kik ma ügyvédek, papok, tanárok tanítók stb., sem pedig azok a szerény díjnokok, a kik polgári iskolát végeztek, a fürmedvény írójától nem tanulok es nem tanulunk soha, még ha a tudományos Akadémiának tagja volna is.

Hogy kik iskoláztatják gyermekeiket Siklóson es kik nem, azt én tudom legjobban, meg az a szülő, a ki a pécsi gimnáziumba adhatja gyermekét.

Mióta polg. iskolánk fennáll, hány szülő nem járatta fiát polg. iskolánkba?

(Vége köv.)

○ Tartalékos férj. Guthi es Rákosi fővárosias izü bohózata, a Tartalékos férj került tegnap színrre a pécsi nemzeti színházban igen csekély közönség előtt. Érthetetlen, miért tüntet napról-napra a publikum távolmaradásával, a mi a színészek ambícióját es kedvét nagyban lohasztja. Hiába törekednek jót produkálni, ha felhuzódik a függöny es alig látnak negyven-ötven embert a színházban, egyszerre elmegy a kedvük a játéktól, bármilyen lelkesedéssel dolgozták is ki szerepeiket. — A mi a tegnapi előadást illeti, azt mondhatjuk, elég jó volt. Csak kár, hogy nem nézték végig többen, a mi bizonyára az előadás jó voltán sokat emelt volna. Thury Elemér az orvos szerepében jól dolgozott. Kardos Andor, Vágó Béla, Nagy Vilma, Csige Böske. Pesti Kálmán mind sikerrel játszott. G. Miklóssy Ilona helyett Évát, Timár Zoltán nejét, Csige Ilona játszotta, a ki délután négy órakor vette át a szerepet s mégis ügyesen adta, bár egy próbaja sem volt belőle. E szerepváltozást a Miklóssy Ilonát ért gyász okozta. (o. p.)

○ G. Miklóssy Ilona gyásza. Színtársutunk kedvelt drámai szendéjét mély gyász érte tegnap. Lesujtó, szomorú hírt hozó távirat érkezett hozzá Kolosvárról, a melyben tudtul adták neki, hogy édes anyja, néhai Miklósi Gyula volt színigazgató neje, tegnap hirtelen elhunyt. E szomorú hírt nagyon megrendítette a művésznőt es tegnap a Tartalékos ferjben fel sem léphetett. Szerepét Csige Ilonka vette át.

Folyó szám 62. Idénybérlet 62. Páros bérlet.

Nemzeti színház.

Ma, csütörtök, november 28-án :

Szultán.

Operet.

Személyek :

Szelim szultán	Márkus A.
Bimbasi, a rettenes	Nádasy J.
Bülbül, a kellemetes	Szilágyi A.
Ali	Pesti K.
De Forrain Gaston	Kozma P.
Roxelane, unokahuga	M. Kaposi J.
Délia, görög leány	Szirmay O.
Adelgunda, thüringiai leány	A. Nagy V.
Kaftán basa a szultán mellett	Kiss József

Péntek, november hó 29-én :

Hannele menybemenetele.

Látványos álmképe.

Törvénykezés.

§ Két kis gyermek halála. Két rokon bűnügyet tárgyalt ma délelőtt a pécsi kir. törvényszék, két gondatlanságból okozott emberölést. — Mindkét eset áldozata alig két éves gyermek. Az egyik ez év Péter es Pál napján Szabolcs községben történt, a másik Bükkösdön, július hó 25-én. — Az első a következőképp esett meg: Szolga György, szabolcsi kocsis, az emített napon estefelé sarjút szállított haza gazdája házába. S mig utközben jobbra-balra köszöntgetett az embereknek, egy tizenöt hónapos gyermeket gázolt el, a ki nyomban meghalt. E miatt Szolga Györgyöt vád alá helyezték, vele együtt a kis fiu anyját, Borbas Györgynét. Az anya azért került a törvény elé, mert gyermekére nem vigyázott, az utcára engedte kifutni. A kocsist a törvényszék huszonegy napra, az anyát meg három napra fogházra ítélte. Az ítélet jogerős. — Nagyon hasonló ehhez a másik eset. Itt az anya, Wolf Mihályné, két éves kis fiát a konyhában hagyta, a mig ő bement a szobába szalonát kihozni, hogy a munkáról hazatérő férjének vacsorát készítsen. Ez alatt a kis fiu kilopódzott a konyhából az udvarra. Ezzel azonban a gyermek nem elégedett meg, hanem az udvar alján huzódó patakhoz ment. Szerencsétlenségre, a gyermek a vízbe esett es belefullt. A mint az anya a szobából kijött, mindjárt kereste a kis fiut s rosszat sejtve, a patakhoz futott, a hol a vízben meg is találta gyermekét. Az anyát gondatlanságból okozott emberölés vétsége miatt vád alá helyezték, de fölmentették, mert a szomszédok egybehangzó vallomása szerint az anya nagyon szerette gyermekét s odaadóan gondozta. Az anya amugyis bűnhődött,

hogy fiát csak néhány percre is magára hagyta, azzal, hogy szeretett gyermekét elvesztette.

§ **Megszűnt csőd.** A pécsi kir. törvényszék, mint csődbíróság közé teszi, hogy a *Klein Gyula*, komlóli lakos ellen folyamatba tett csődöt a csődvagyon felosztása folytán megszüntette.

§ **A pincehelyi véres választás.** Szegzárdról írják, hogy Salamon Ödön szegzárdi vizsgálóbíró még mindig nem fejezte be a pincehelyi véres választási ügyben a vizsgálatot. Eddig 300 embert hallgatott ki s ezek közül 70-en vannak kisebb-nagyobb mértékben kompromittálva. A vizsgálat befejezése után a szegzárdi kir. ügyészség vádat fog emelni a bűnösök ellen és így a nagy végtárgyalást a szegzárdi kir. törvényszék majd csak a jövő évi február hóban tarthatja meg.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése november hó 27-én. (A *Pécsi Figyelő* eredeti távirata.) *Apponyi* Albert gróf elnök a mai ülésen először is bejelentette, hogy *Visontai Soma* mandátumát végleg igazolták. Azután felolvasta ama kiválasztott nyolcvan képviselő névsorát, kik közül majd az összeférhetetlenségi bíróságot kisorsolják.

A felirati vitánál a függetlenségi *Veress József* tiltakozik az ellen, hogy a magyar a tótot bántja, nem becsüli. Ellenkezőleg áll ez. A *Gusztáv Adolf* egyesület pedig egyáltalán nem avatkozik a magyar egyházi ügyekbe; segélyezése nem titkos, de nyilvános. Az 1848. évi XX. törvénycikk végrehajtását követeli.

Ezután az általános felirati vitát bezárták. *Széll Kálmán* miniszterelnök az 1848. évi XX. törvénycikk végrehajtásáról kijelenti, hogy fokozatosan követik az intézkedéseket. A segélyeket az állam pénzügyi viszonyai szerint a kisbirtokosokon kezdik elsősorban, hogy a kisgazdák olcsó kölcsönt kaphassanak. Az állam egységességét természetesnek tartja külön hangoztatás nélkül is.

A nagy tetszéssel fogadott eme kijelentés után *Széll Kálmán* előadja, hogy a horvát viszonyok mindig kedvezőbb alakulnak. Rokonszenv fejlődik a magyarok iránt. A *San-Girolamo* ügyét közmegelegedésre intézik el. *Pliverics* fejtegetése vaskos tévedés. Fiume közjogi helyzete tiszta, világos, hogy Magyarországhoz tartozik közjogilag és törvényhozással. A néppártiak nemzetiségi programjára kijelenti, hogy *belől* egyezik az övével, de *körül* nem.

Ezt zajos éljenzés és derűtség követte s a felirati javaslatot általánoságban óriási többséggel elfogadták.

Szünet után a részletes tárgyalásnál *Rakovszky* István kijelenti, hogy konkolyt hinteni nem akar. A hármasszövetséget szükségesnek tartja, *Horánszky* Nándornak kötelessége lett volna a nemzeti párt részére tárcát követelni.

Az ülés tovább folyik.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

12961. sz.

Tkv. 1901.

Árverési hirdetmény.

A pécsi királyi törvényszék, mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy dr. Toldi Béla ügyvéd pécsi lakos végrehajtató kérvénye folytán a végrehajtási árverés nevezettnek Hegedüs István pécsi lakos végrehajtást szenvedő elleni 145 kor. 64 fill. tőke s jár. ugy csatlakozás folytán Pécs sz. kir. város közönsége 27 kor. tőke és járulékaiból álló követelésének kielégítése végett az 1881. 60. t.-cz. 144. §. alapján s a 146. §. értelmében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíró területén levő, a pécsi 4609. sz. betétben felvett 1641/18. a. hrsz. alatti 12. sz. lakháznak és udvarnak Hegedüs Istvánt illető felére, illetve a végreh. törvény 156. §. c) pontja alapján az egészére 1200 korona becsárban, mint kikiáltási árban elrendeltetvén, az árverés foganatosítására határnapul 1902. évi január hó 31. napjának d. e. 9 órája a kir. törvényszék árverési helyiségében kitűzetett, a mikor is a nyilvánosan megtartandó árverésen a fent sorolt ingatlanok a legtöbbet ígérőnek kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok fent kitett becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. 60. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított óvadékképesnek nyilvánított értékpapirokban a kiküldött kezeihez letenni, vagy az 1881. 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék, mint telek-könyvi hatóságnál, 1901. évi november hó 6 ik napján.

Kerese,

kir. törvényszéki bíró.

Kertek és udvarok feltöltéséhez

alkalmas föld és kavics díjmentesen kapható.

Kaposvári-utca 3. szám alatt.

* * * * * Kőműves- és ács-mesteri vizsgára

biztos sikerrel készít elő

Beck Jenő Gyula építész

BUDAPEST,

VII., Sajó-u. 2. sz. III. em. 26. ajtó.

!! Éppen most jelent meg !!

A Pécs szab. kir. város és határában levő épületek jegyzéke

(Háztulajdonosok névjegyzékével)

ára 2 korona.

Kapható lapunk kiadóhivatalában.

Erreth-féle borok kizárólagos raktára.

Nagyságos **Erreth János** ur, Pécs város elsőrendű bortermelője **kitűnő minőségű, saját termésű**

pécsi hegyi borainak

eladását kizárólag tisztelettel alulirotra ruházván, abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy ezen köztudomásulag **a legkényesebb igényeknek is megfelelő ó-borokat** mindig friss töltésben palackozva, kívánatra hordókban is — **hamisítatlan minőségért kezeskedve** — árusíthatom.

A fenti borokból különösen a következőket van szerencsém a n. é. közönség figyelmébe ajánlani:

1891. évbéli fehér asztali bor literje . . . 55 kr.

1885. évbéli bálicsi fehér peccsenye-bor,
palackja (0.7 l.) . . . . . 70 kr.

Adónélkül 7 krral olcsóbb literenkint.

☞ Árak palackokkal együtt értendők. Palackok 7 kr. értékben visszavétnek. ☜

Kerdl Lajos,

fűszer-, bór- és csemege-kereskedése
PÉCSETT, Király-u. 6. sz.

Hamisítatlan minőségért kezeskedik.

Zamatos asztali borok.

Kitűnő peccsenye-borok.